

BẢY THÓI QUEN TỐT

CỦA NHỮNG NGƯỜI HÀNH XỬ CÔNG VIỆC CÓ HIỆU QUẢ CAO

(Tóm Lược Tác Phẩm của Stephen R. Covey
“THE SEVEN HABITS OF HIGHLY EFFECTIVE PEOPLE”)

Nguyễn Tâm

“The seven habits of highly effective people” là cuốn sách bán chạy hàng đầu của Stephen R. Covey. Sách đã bán đến 15 triệu cuốn. Sau đây quý vị cùng tôi cùng lần lượt lướt qua bảy cái thói quen này để xem có những gì thiết thực hay không mà sách bán đến mức kỷ lục như vậy.

Phàm khi mình làm công việc gì thành thói quen, cái thói quen đó do sự kết hợp của ba thành phần. Thành phần thứ nhất là kiến thức của mình để mình hiểu được là mình làm cái gì và tại sao mình làm cái đó. Thành phần thứ hai là khả năng khéo léo của mình để trả lời câu hỏi là mình làm cái đó như thế nào. Và thành phần thứ ba là sự ham muốn của mình làm công việc đó. Mình muốn làm, chứ không phải mình phải làm. Chính cái ham muốn này tự thúc đẩy mình làm công việc đó một cách hăng hái đến nơi đến chốn.

Bảy cái thói quen mà quý vị cùng tôi lần lượt sắp lướt qua sau đây thật ra không có gì mới mẻ, cũng là những điều thông thường mà thôi. Nhưng nhiều khi mình không áp dụng nó trong công việc. Trong bảy thói quen này, ba thói quen đầu áp dụng cho một cá nhân; ba thói quen kế tiếp dùng trong một tập thể; và thói quen cuối cùng bao trùm cho cả cá nhân và tập thể. Cá nhân là một người, tập thể là một nhóm người từ hai người trở lên.

1)Thói quen thứ nhất: Hãy tích cực chủ động (Be proactive)

Chiều chiều dạo phố Bolsa, tôi cùng ba người bạn, Tân, Phi, Thành, bước vào một tiệm

ăn. Trong tiệm ăn có bán bún thịt nướng, bún bò Huế, và bún chả Hà Nội. Anh Tân gọi bún thịt nướng, tôi nghe theo, gọi bún thịt nướng. Anh Phi gọi bún bò Huế, tôi đổi ý nghe theo anh Phi gọi bún bò Huế. Anh Thành gọi bún chả Hà Nội. Tôi đổi ý một lần nữa nghe theo anh Thành gọi bún chả Hà Nội. Tôi không phải là người chủ động, mà là bị động, tức là phản ảnh những cái gì ở bên ngoài đưa tới.

Một thí dụ khác. Vào một buổi trưa hè, có một ông khách đến mượn phòng khách sạn Continental ở Saigon. Ông to tiếng với ông lao công dọn phòng trong khách sạn đó, la rầy ông ấy và than phiền rằng phòng ông mượn không được dọn dẹp sạch sẽ, gọn gàng, ngăn nắp. Ông lao công tươi cười đi dọn phòng của ông khách mới đến đó. Khi ông khách đó đi rồi, ông khách ở phòng kế bên nói với ông lao công rằng: “Hồi sáng, ông đã dọn phòng của tôi và phòng của ông khách mới đến đó gọn gàng, sạch sẽ, ngăn nắp 100% không thể nào chê được. Mà ông khách mới đến đó vô lý, vô cớ to tiếng la rầy ông, nhưng ông không tức giận, lại tươi cười đi dọn phòng của ông ấy một lần nữa là sao vậy.” Ông lao công trả lời: “tôi biết là hồi sáng, tôi đã dọn phòng của ông khách mới đến đó sạch sẽ 100% rồi, nhưng tôi thấy ông ấy bình quá, nên tôi đi dọn phòng của ông ấy một lần nữa để ông ấy vui lòng.”

Ông lao công là người chủ động. Không tức, không giận khi ông khách mới đến vô lý vô cớ la rầy mình, mà lại biết giá trị việc làm của mình: dọn phòng một lần nữa cho ông khách mới đến vui lòng. Không ai có quyền bắt

mình phải tức, không ai có quyền bắt mình phải giận. Tức làm gì để mình khổ, giận làm gì để mình khổ. Tức hay giận là quyền quyết định của mình. Không tức, không giận khi có chuyện bức mình ở bên ngoài đưa tới đó là sự chủ động trong nội tâm.

Người chủ động không phải là không theo ý kiến của người khác, nhưng khi quyết định thì theo giá trị của công việc, chớ không phải “nghe theo” để mà “theo.”

Người chủ động không đổ thừa, mà phải chịu trách nhiệm quyết định của mình. Tôi không thể đổ thừa: hồi nãy tôi nghe lời anh Thành gọi bún chả Hà Nội, bây giờ ăn, tiệm nấu dở quá.

Người chủ động chỉ lo, để ý đến những gì mà mình có thể kiểm soát được, chớ đừng “lo ra” vì “lo ra” chỉ hao tổn năng lượng mà chẳng lợi ích gì.

Người chủ động phải biết giản dị hóa vấn đề. Nhiều công việc tự nó đã phức tạp lắm rồi, mà nếu cộng thêm những cái không đâu vào đâu nữa thì việc càng thêm rối rắm, đến một lúc nào đó không ai muốn giải quyết cả.

2) Thái quen thứ hai: Ngay khi bắt đầu, hãy nghĩ đến sự hoàn tất (Begin with the end in mind)

Điều này có nghĩa là gì? Ngay từ lúc đầu, mình phải biết nơi nào mình muốn đến. Do đó, ngay từ lúc đầu, từng bước, từng bước, mình nhắm cái điểm mình muốn đến để đi tới. Nhà tôi ở Oceanside, ngay từ lúc đầu tôi biết nơi tôi muốn đến là sở làm. Bước thứ nhất tôi lấy đường 76, bước thứ hai, tôi chuyển sang đường số 5, bước thứ ba, tôi xuống đường Culver để đến sở. Nếu mình không biết nơi nào mình muốn đến thì như thuyền không lái, ngựa không cương, không biết bến bờ là đâu. Khi mình biết nơi mình muốn đến rồi, mà từng bước, từng bước rõ ràng trong đầu của mình 100%, thì sự thành công trong công việc của

mình có thể nói là 99% trở lên. Còn nếu từng bước, từng bước, có bước không rõ ràng, vì thiếu dữ kiện để mà quyết định, hoặc có thể không có đủ thì giờ để làm bước đó, nhưng theo kinh nghiệm, theo sự hiểu biết, việc ấy có thể được thì cũng nên liệu một chút. Đây không phải là liều đại, mà liệu có tính toán thì sự thành công có thể nói là 75% trở lên. Còn nếu từng bước, từng bước, có những bước mù mờ, bất trắc, hiểm nguy, không thể nào lường trước được, mà mình quyết định phải làm, sự thành công của mình là do Trời giúp, Phật giúp, Chúa giúp. Thí dụ như đi vượt biên:

Một liều ba bảy cũng liều

Cầm bằng như trẻ chơi điều đứt dây

(Ca Dao Tục Ngữ)

Hay là phó thác số mạng như trong truyện Kiều:

Cũng liều nhắm mắt đưa chân

Mà xem con tạo xoay vần tới đâu

3) Thái quen thứ ba: Việc gì trước thì làm trước (Put first thing first)

Thái quen này nói đến thứ tự ưu tiên trong công việc của chúng ta. Ưu tiên không, chưa đủ, mà phải là ưu tiên bậc nhất. Nói chung công việc của chúng ta có thể chia làm bốn ô:

a) Ô thứ nhất: việc quan trọng mà gấp cần phải làm ngay

b) Ô thứ hai: việc quan trọng mà chưa có gấp, chưa cần phải làm liền

Thí dụ bây giờ là tháng ba, phải làm thuế nộp cho sở thuế, có những hồ sơ thuế rất phức tạp phải mất nhiều thì giờ để soạn thảo, và tổ chức họp bạn rất đông vào tháng sáu. Hai việc đều quan trọng. Nhưng hồ sơ nộp cho sở thuế vào giữa tháng tư gấp hơn: làm trước. Tổ chức họp mặt bạn chưa gấp bằng: làm sau.

c) Ô thứ ba: việc gấp mà không quan trọng

Thí dụ 12 giờ trưa là giờ ăn trưa, mà một giờ phải đi họp. Việc rất gấp, nhưng xem ra cuộc họp không quan trọng: không đi, hoặc nhờ

người đi thể. Dùng thì giờ đi họp để sắp xếp việc làm cho ô thứ nhất và ô thứ hai.

d) Ô thứ tư: việc không gấp cũng không quan trọng

Thí dụ học trò đến kỳ thi cuối khóa, không lo soạn thi, lại lo tổ chức đi chơi hè, việc không gấp cũng không quan trọng: “trượt vỏ chuối” là cái chắc.

Đợi cho nước đến chân rồi mới lo thì sẽ bị chết ngộp nếu không có người nhảy vào cứu công việc của mình.

Đó là ba thói quen áp dụng cho một cá nhân. Nhưng mình sống đâu có sống một mình mình. Sống trong gia đình, sống ngoài ngoài xã hội tức là sống trong tập thể. Trong tập thể đó, những thói quen nào mình nên áp dụng đây.

4) Thói quen thứ tư: Nghĩ đến ai cũng vui vẻ cả, thắng cả (think win-win)

a) Thắng-thắng (win-win)

Nếu mình muốn mình “thắng” mà người khác cũng “thắng”, mình phải dùng nhiều thì giờ để tìm hiểu, lắng nghe để tìm giải pháp làm mình hài lòng và đồng thời cũng làm người khác vừa ý. Tìm lợi ích chung, hỗ trợ đôi bên. Hòa hợp chứ không tranh giành, lắng nghe chứ không độc đoán.

b) Thắng-thua (win-lose):

Đây là trường hợp mình chỉ nghĩ đến mình mà thôi, giành tất cả phần thắng về mình mà muốn, ép người khác thua. Mình “thắng” dựa trên quyền lực, trên sự bất công, trên sự thua lỗ của người khác. Như vậy, có thể mình tạo một kẻ thù. Chúng ta muốn thêm bạn bớt thù, chứ đâu có ai muốn thêm thù bớt bạn.

b) Thua-thắng (lose-win):

Mình luôn ép bụng mình thua để người khác thắng. Rụt rè, ần dẫu nổi bất bình, âm ức bên trong, không dám biểu lộ cái cảm xúc, cái ý nghĩ của mình. Thí dụ bà vợ hiền lành bị ông chồng độc tài hiếp đáp mà vẫn cố nhẫn nhục, rụt rè để ông chồng phải trái cũng thắng mà

mình thua. Không tốt, vì đến một lúc nào đó tức nước vỡ bờ, và có thể là:

*Anh đi đường anh, tôi đường tôi
Tình nghĩa đôi ta có thể thôi.*

(Thế Lữ)

c) Thua-thua (lose-lose):

Nhất là khi mình tức giận mà quyết định, hoặc nói ra cho hả giận là thua hết. Giận mất khôn. Là con người ai cũng có hi, nộ, ái, ố: vui tươi, tức giận, thương yêu, buồn rầu, ai cũng có cả, nếu không là sỏi đá. Nếu cơn giận từ tim dấy lên đừng để cơn giận lên trên đầu. Hít vào một hơi, nếu vẫn còn giận, hít vào hai hơi, ba hơi để hóa giải nó đi.

Nếu ông chồng giận thì bà vợ làm sao? Chắc không để “chiến tranh lạnh” kéo dài phải không.

*Chồng giận thì vợ làm lành
Miệng cười tủm tỉm rằng anh giận gì
Sao anh lại giận em chi
Muốn cưới vợ bé em thì cưới cho.*

(Ca Dao Tục Ngữ)

Nghe nói đến cưới vợ bé, ông chồng mừng quýnh rồi, làm sao còn giận được nữa.

Tóm lại sự dịu dàng, tủm tỉm cười, sự đùa vui thì mười bà vợ bé cũng không bằng bà vợ sát cánh với mình.

Còn nếu bà vợ giận, ông chồng làm sao? Chắc là phải co giò phóng chạy cho lẹ. Nếu không, bả lấy con dao bén bả xén một cái là..... tiêu cả cuộc đời. Tôi xin kể một câu chuyện.

Có ông chồng nợ cuối tuần đưa bà vợ cùng đứa con trai nhỏ đi Huntington Library Art Collections & Botanical Gardens chơi. Sáng ông chồng dậy trễ cà kê dê ngỗng trưa trờ, trưa trật mới lái xe đi. Bà vợ đã “hằm hằm” rồi. Đến nơi, khi bắt đầu chụp hình, máy hết battery.

Bà vợ bực bội “Thật là bực mình, sao anh không kiểm soát trước khi đi để ghé tiệm mua”.

Ông chồng hấp ta hấp tấp đi bộ ra công để mua battery trong khi bà vợ và đứa con trai đứng đợi. Chừng quay trở lại, hai người mắt

tiêu. Chạy loanh quanh tìm hoài không thấy. Sờ vào túi để lấy cái cell phone cổ lỗ sĩ ra gọi. Buổi sáng hấp tấp quên để cell phone ở nhà. Sau cùng, ông chồng tìm mãi mới thấy bà vợ với đứa con trai đứng tránh nắng nơi gốc cây gần cây cầu gỗ ở khu vườn Nhật Bản dưới thấp.

Bà vợ mặt mày lạnh tanh cần nhằn hơi to tiếng “từ đây ra công có một chút xíu, mà anh đi cả buổi vậy, lại không gọi phone gì cả, bây giờ trưa trưa trật nắng gắt thì còn chụp chiếc gì được nữa. Thôi đi về.”

Không biết ông chồng hít vào mấy hơi trước khi cất tiếng một cách băng quơ: “lúc sáng mình dậy trễ, quên trước quên sau là mình biết cái lỗi của mình rồi. Hấp tấp đi ra công mua battery chạy về mặt mày đỏ gay mồ hôi nhễ nhại chỉ mong thấy một nụ cười mà cũng không được. Thôi xé trưa quá rồi, hai mẹ con đứng dưới vườn hoa hồng này để anh bấm vài tấm, rồi đến cụm hoa kia để anh chụp thêm, và thêm nữa.”

Một lát sau bà vợ cầm tay ông chồng và nhỏ nhẹ “Vì giận nên em thật là vô lý. Từ rày về sau em tránh không có cử chỉ lời nói vô lý như vậy nữa.”

Nếu mà ông chồng tức giận to tiếng, la toáng hoảng thì “thua” hết. Bữa đi chơi là một ác mộng, rồi có thể có những ác mộng nhỏ khác trong tương lai. Tích tiểu thành đại, đến lúc nào đó có thể là:

Đã quyết không mong sum họp mãi

Bạn lòng chi nữa lúc chia phôi

(Thê Lữ)

5) Thói quen thứ 5: Tìm để hiểu trước rồi mới để được hiểu (Seek first to understand then to be understood)

Hiểu người rất khó. Nhiều khi mình hiểu một người chỉ hiểu cái bề ngoài, còn cái cốt lõi bên trong của một người mình không hiểu được. Làm sao để hiểu một người? Nếu mỗi buổi sáng mình đi làm gặp một người đi qua,

chào người đó rồi đi: mười năm sau, mình cũng không hiểu được. Nói chung hiểu được người là do sự truyền thông: Nói, viết, cử chỉ hành động. Nói là phần quan trọng trong khi tiếp xúc để hiểu người. Mà nói đến nói là phải nghĩ đến nghe. Mà nghe thì có nhiều cách:

a) Không nghe: Nhiều khi mình nói với con cái trong nhà như nói một bức tường, không có chữ nào lọt vô lỗ tai nó cả.

b) Giả vờ nghe: Hồi còn học trung học, tôi nhìn chăm chú ông thầy giảng bài, nhưng đầu óc để đâu đâu. Chừng ông kêu trả bài, tôi như trên trời rớt xuống. Giả vờ nghe thôi, chớ thật sự không nghe gì cả.

c) Chọn lựa nghe: Trong khi nói chuyện với người khác, chỉ nghe phần mình ưa thích; còn phần mình không thích không nghe.

d) Lắng nghe: Lắng nghe, chú tâm nghe người khác nói, rồi so sánh với sự hiểu biết, kinh nghiệm của mình để biết người đó nói đúng hay nói sai.

e) Nghe với cả một tấm lòng và khối óc: Nghe người khác nói, đặt mình vào trường hợp của người đó để biết sự suy luận, hay cảm xúc của người đó, để hiểu rõ tận tường, chớ không phải “nghe” để “theo” người đó, rồi theo sự hiểu biết, kinh nghiệm của mình để giúp đỡ hoặc khuyên lơn.

Muốn được như vậy, phải có thì giờ riêng tư với nhau. Mình phải chân thành, thắm thiết, quan tâm, tận tình thì người đó mới tin mình, mới thổ lộ tâm can và mình mới hiểu cả tâm hồn, trí óc, và cảm xúc của người đó được. Trái lại, nếu mình nghe một cách thờ ơ, người đó sẽ ở trạng thái tự vệ, không nói ra hết thì mình không thể nào hiểu hết được.

Không phải chỉ nghe bằng tai, mà nghe cả bằng đôi mắt, bằng trí óc, và bằng cả con tim.

Cha mẹ cần biết con mình nghĩ ra sao. Nhìn vào mắt, vào óc, vào trái tim của chúng nó để hiểu rõ những khó khăn trong trường hoặc ngoài đời mà chúng gặp phải. Có những đứa

bé, mình nói nó gấp tờ giấy làm tư. Nó gấp làm hai, rồi gấp một lần nữa làm tư. Nhưng có những đứa bé, mình phải nói nó từng bước một: gấp làm hai trước, rồi gấp thêm một lần nữa thì nó mới làm được.

Vợ chồng cần có thì giờ riêng tư với nhau. Cùng đi chung ra ngoài, cùng đi ăn chung, hoặc làm những việc mà cả hai đồng ưa thích. Lắng nghe, tìm hiểu. Nhìn cuộc đời trong đôi mắt của người mình thương yêu để hiểu nhau nhiều hơn. Nhất là khi tuổi đã lớn rồi, năm mươi, sáu mươi,... cần phải hiểu nhau nhiều hơn nữa. Vì ở cái tuổi đó có những biến đổi về thể chất, biến đổi về tâm lý, biến đổi về sinh lý mà phái nữ thấy rõ hơn phái nam: *“hết khả năng sinh sản, giảm đời sống tính dục. Rồi luyện tiết dĩ vãng, nhớ lại cái thời trẻ trung, cái thời nhan sắc. Một nỗi buồn man mác chợt đến, dù không nói ra, dù gắng gượng quên đi...những khi “chiều hôm thức dậy, ngồi ôm tóc dài, chập chờn lau trắng trong tay...”(Bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc, Gió Heo May Đã Về).* Tìm để hiểu là 50% đầu, làm sao để hiểu được là 50% còn lại.

6) Thói quen thứ sáu: Hợp tác (synergize)

Trong tập thể, làm việc gì cũng cần hợp tác thì việc mới thành. Việc giản dị thì hợp tác dễ, việc phức tạp, hợp tác khó vì nhiều người nhiều ý kiến. Có nhiều việc, một mình mình nghĩ không ra. Nhưng nếu nhiều người hợp lại hợp tác ý kiến thì tìm ra giải pháp rất tốt. Trong buổi họp không có ý kiến nào là dở cả. Dùng thói quen thứ tư và thói quen thứ năm để hợp tác công việc trong tập thể để đạt được kết quả tốt đẹp.

Hợp tác xong rồi, bước kế tiếp là giao người nào việc này.

Đã giao người nào việc này. Đủ chưa?

Chưa.

Cần phải xác định lúc nào thì việc bắt đầu.

Đã xác định lúc nào thì việc bắt đầu. Đủ chưa?

Chưa.

Trong khi làm, thế nào cũng gặp những khó khăn không thể dự liệu hết ở lúc khởi đầu, nhất là những đồ án, những công việc to tát. Luôn luôn phải xác định các mốc thời gian để xem xét việc làm có đúng như dự liệu hay không để mà phụ giúp cho đến khi việc hoàn tất. Triết lý đông phương nói như thế này: “Đường dài trăm dặm, đi được chín mươi, mới chỉ là một nửa.” Khi việc hoàn tất thì mới ăn mừng. Việc chưa xong, cần phải để ý tới. Việc nhỏ, để ý ít; việc lớn, để ý nhiều hơn.

7) Thói quen thứ bảy: Dũa cưa (Sharpen the Saw)

Nhiều khách qua đường thấy một anh đang cưa gỗ ở bên vệ đường với dáng điệu mệt mỏi. Họ mới nói với anh rằng: “sao không nghỉ ngơi một chút để dũa cưa cho bén thì cưa gỗ sẽ nhanh hơn.” Anh cưa gỗ trả lời: “không có thì giờ để dũa cưa.” Dũa cưa cho bén. Bén về cái gì và làm sao cho bén.

a) Bén thân thể (physical)

Làm sao cho bén: Ăn uống , thể dục, nghỉ ngơi.

Bên Mỹ không thiếu thức ăn, còn phí phạm thức ăn là đàng khác, trong khi nhiều xứ nghèo không có đủ để mà ăn. Mình mua thức ăn thích hợp để bồi bổ cơ thể của mình. Để ý đến những ghi chú hướng dẫn: cholesterol bao nhiêu, chất mỡ bao nhiêu, chất đường bao nhiêu, chất đạm bao nhiêu,.. để mua thức ăn thích hợp cho cơ thể. Một đầu óc mình mẫn trong một thân thể tráng kiện. Nếu mình “bệnh rề rề” tối ngày, thân mình còn lo không xong, còn giúp đỡ được ai.

Ai cũng công nhận thể dục làm mình khỏe ra, trẻ ra, vui ra. Điều cần là tập đều đặn, chớ không tập bữa đực bữa cái.

Nhiều người làm việc quá mức, kiệt sức không có thì giờ để nhìn bầu trời trong xanh, hoặc ngắm bông hồng tươi thắm. Nghỉ ngơi

cũng là một cách để bảo trì tình yêu. Hai vợ chồng đưa nhau đi “trăng mật” nghỉ ngơi. Chi vậy? Để nhớ lại:

*Cái thư ban đầu lưu luyến ấy
Nghìn năm hồ để mấy ai quên*
(Thê Lữ)

b) Bén trí óc (mental)

Làm sao cho bén: Đọc, Viết, Suy Nghĩ

Tôi đi làm bằng Metrolink. Quan sát trên Metrolink, tôi thấy người cùng đi trên xe lửa đọc rất nhiều: người đọc email, người đọc báo, người đọc sách, người chơi ô chữ, người viết trên laptop, người viết trên giấy nháp. Đọc, Viết, Suy Nghĩ để bắt đầu óc mình làm việc. Như vậy có thể làm giảm đi cái bệnh quên, lẫn ở tuổi về già.

c) Bén tinh thần (Spiritual)

Làm sao cho bén: Một bài thơ hay, một bản nhạc hay, một phong cảnh hữu tình, một tình yêu thương dịu dàng, và những gì êm đềm là những món ăn tinh thần làm cho bầu trời xanh hơn, nước biển xanh hơn, cái hoa nở đẹp hơn, tiếng chim hót hay hơn, và cuộc sống vui hơn. Và Cầu Nguyện.

Chúng ta có thể có những thành công rực rỡ, nhưng cũng có thể có những thất bại về công danh sự nghiệp, về công ăn việc làm, về tiền bạc, về sức khỏe, và ngay cả trong tình yêu. Sự cầu nguyện giúp chúng ta bình thản trong tâm hồn, mạnh mẽ trong tâm hồn. Lúc nào cũng có Trời, Phật, Chúa ở bên cạnh mình để giúp mình vượt qua những khó khăn, những thử thách, hoặc những cám dỗ trong cuộc đời mà mình có thể trải qua. Và khi mình bị vấp ngã té xuống, Trời, Phật, Chúa sẽ nâng mình đứng dậy và giúp mình vững vàng bước tới.

d) Bén trái tim (Emotional and Social)

Làm sao cho bén: đối xử tốt với mọi người, ví như mình bỏ tiền trong trương mục tiết kiệm: ít thôi, không nhiều, nhưng vẫn tiếp tục bỏ đều đều. Có khi mình rút tiền ra xài bậy, cũng như có khi mình đối xử xấu với mọi người vì vô tình hay vì lý do ngoài ý muốn. Nhưng nhờ mình tiếp tục bỏ tiền đều đều, cũng như mình đối xử tốt đều đều nên không xảy đến trường hợp “cạn tài ráo máng.”

Không cần phải làm điều gì to tát. Chỉ cần làm những việc nhỏ nhỏ thôi cũng làm cho cuộc sống vui hơn. Tiếng Việt mình có nhiều chữ như để ý, quan tâm, chăm sóc, lo,... Tiếng Anh nói chung có một chữ là CARE. Thấy bà xã xách giỏ nặng đi chợ về, trong nhà, mình chạy ra xách giỏ cho bà: CARE. Thấy bà xã ì ạch đẩy thùng rác ra ngoài, mình đẩy thùng rác cho bà: CARE. Tôi có đi nghe nhạc trong buổi họp bạn ở nhà của một người thân. Ông chồng hát rất hay, bà vợ hát không hay bằng. Khi bà vợ lên hát có chỗ vấp vấp, ông chồng bước lên đặt tay lên vai bà vợ và cùng hát đến cuối bản nhạc: CARE.

Chắc quý vị cũng đồng ý với tôi là trong cuộc sống không phải chỉ có hợp lý mà còn tình cảm trong đó nữa. Và chắc quý vị cũng đồng ý thêm với tôi là sau khi lướt qua bảy thói quen tốt của những người hành xử công việc có hiệu quả cao, quý vị cũng thấy có vài điều thiết thực phải không.

TN

Tháng Tám 2014